

Key Lime Pie

Tôi biết mình yêu cô ấy, tôi biết điều này là sai lầm. Nhưng biết làm gì được khi mỗi ngày trôi đi, tình cảm trong tôi lớn dần, và đứa trẻ trong bụng cô ấy cũng thế.

Hết giờ làm, mệt, nãy thấy anh trưởng nhóm gọi gặp riêng, không biết có vụ gì. Anh ta là một người nguyên tắc. Hạnh - kế toán, người quản lý ngân sách - bảo anh ta bảo thủ và gia trưởng, và nhiều nhiều nữa, trong cuộc nói xấu lãnh đạo dài bất tận của dân văn phòng. Chúng tôi cùng phòng và khá thân nên được biết, Hạnh không ưa anh ấy từ hồi phỏng vấn xin việc, anh ngồi ở vị trí chủ xị.

- Ở đây có ghi sở thích là đọc sách và thời trang phải không ?

- Dạ vâng.

- Em có thể cho biết xu hướng thời trang xuân hè năm nay là gì không ?

- Dạ cái ấy em cũng không tìm hiểu kỹ lắm ạ, em chỉ thích xem và mua những mốt mới thôi ạ.

- À thế thì đây không phải là thời trang, đây là shopping em ạ.

Và sau khi bị xoay bởi vô vàn câu khó đỡ nữa, Hạnh chóng mặt bước ra khỏi phòng vấn, chân run run và miệng lẩm bẩm nguyên rủa.

- Anh ạ, lúc ấy em đã tính nộp đơn ở chỗ khác rồi, nhưng hôm sau lại thấy thông báo trúng tuyển và công ty mình, cầm thư mà em vẫn không hiểu tại sao.- Con bé thao thao kể.

Có lần anh ta mắng một em nhân viên mới đến mức ngất xỉu tại chỗ trong phòng. Sau khi em ấy được đưa ra, anh tiếp tục gọi điện mắng phòng nhân sự, lý do là tuyển nhân viên không đủ sức khỏe để chịu áp lực công việc. Chẳng có hi vọng gì anh ta thay đổi, mà đợi đến lúc đó, chắc đầu anh ta đã có nhiều hơn hai thứ tóc. Ài, lại nói xấu rồi, đúng là thói quen. Thôi kệ đi, nhóm này lập nên chỉ có mục đích làm dự án, xong xuôi, mỗi người lại về phòng ban riêng của mình.

- Mai sẽ có kỹ thuật viên của phòng nghiên cứu mật mã đến hỗ trợ chúng ta. Định kỳ tuần một lần theo yêu cầu của cậu. Sắp xếp lịch làm việc đi.

Anh lên tiếng, thứ giọng nam trầm cứng rắn, nghe không ra cảm xúc. Tôi dạ vâng lấy lệ, muốn nhanh chóng lao về nhà lăn ra ngủ, ngày dài lê thê. Nhắm mắt đưa chân, vừa đi vừa nhẩm tính, giờ này còn cơm nước gì nữa, chốc nữa qua tiệm Paris gateaux gần đây, ghé vào làm vài cái bánh, với nửa hộp sữa còn lại trong tủ lạnh, thế nào mà chả sống được qua đêm nay.

Bước chân ra khỏi cổng, tôi thấy mùi hoa sữa thoang thoang. Tôi không thích mùi này lắm, mà ở đây thì trồng rõ nhiều, có lẽ mấy ông ở trên thấy hoa sữa mọc nhanh chi phí rẻ nên cho vào đại trà, nó gợi cho tôi những kí ức buồn về những tháng ngày cũ, hình ảnh khuôn mặt em lại lướt qua. Giá có thêm mùi hoa nhài nữa thì tuyệt, rất đáng để ta thay sữa bằng rượu, và quên hẳn mấy cái bánh ngọt kia đi. Tiệm bánh sắp chuẩn bị đóng cửa, có một áo đỏ đang lau chùi tấm kính lớn ở bên ngoài, tôi đưa bước nhanh hơn. Uể oải đẩy cách cửa bước vào, nó có vẻ nặng hơn mọi ngày, phong độ mình sa sút quá, chắc phải đi tập tạ thôi, nếu không có người ở đây tôi đã đập cửa xông vào cướp bánh rồi. Sau màn cười hỏi xã giao với áo đỏ đã quen mặt ở quầy, vừa đảo qua tủ bánh thừa thớt tìm kiếm, vừa xua đi màn cướp bánh đã man trong đầu.

- Ô, anh tan ca muộn thế. Anh dùng gì ạ ?

- Key lime pie loại nhỏ, còn không em ?

Em ấy cười đáp lại:

- Vâng, may cho anh đó, chỉ còn một chiếc này thôi ạ !

Đang đóng gói thì có khách bước vào, một đôi xỏ ngón, jeans và t-shirt tím oversize. Khỏe hẳn ? Không hẳn, hơi có phần xuề xòa, nhưng khuôn mặt lại có một chút quý phái mộc mạc, lại ẩn chứa sức sống ào ạt khó tả. Làn da như men sứ, chiếc mũi khê cong ra ngoài, hàng mi dày, đôi mắt trong veo ánh lên nét cười tinh nghịch. Đẹp hoàn hảo và sinh động như một pho tượng thần vệ nữ trong trang phục hiện đại.

- Cho chị một chiếc Key lime.

- Dạ, em xin lỗi nhưng vị khách này vừa lấy chiếc cuối cùng của cửa tiệm rồi chị ạ.

Cô gái ấy nhìn sang tôi vẻ hơi bối rối, nụ cười đã chùng xuống. Tôi thì liếc sang kẻ vừa đá quả bóng về phía mình, lục tìm trong trí nhớ rằng tội tiết lộ thông tin khách hàng bị tù mấy năm. Thấy áo đỏ ta đang cười gian trá, mặt chẳng biểu hiện gì của "em xin lỗi nhưng" cả, tôi chẳng buồn trừng mắt đe dọa nữa, chỉ quay sang nói với cô gái bên cạnh :

- Nếu chị cần thì lấy chiếc này đi, tôi không nhất thiết phải lấy bánh chanh mà.

-Ồ thật thế ạ, vậy thì cảm ơn anh nhiều. Thật ngại quá.

- Vâng, rất sẵn lòng.

Khi ra khỏi tiệm rồi cô gái còn quay lại cười :

- Nếu gặp lại tôi sẽ mời anh cafe.

Tôi nhìn theo cô gái dần khuất sau cánh cửa kính. Đến và đi nhanh quá, mọi việc cứ như một cơn buồn ngủ vậy.

- Anh tỉnh chưa, lấy donut nhé, còn bốn cái này.

Ôi trời ơi, bán hàng kiểu gì đây, chào mời mà vẫn không quên chọc ngoáy, tôi phải kiện, phải đâm đơn kiện Paris Gateaus.

- Ủ, cho anh cả chỗ ấy đi.

Tôi rời khỏi tiệm, vẫn nghi ngờ cuộc gặp gỡ vừa qua, cô gái với nụ cười chưa bao giờ tắt trên khuôn mặt nhỏ nhắn. Tươi mát như chiếc bánh chanh.

Sáng sớm, tôi bị đánh thức bởi ánh nắng rọi vào qua cửa sổ, đầu óc mơ hồ nhớ lại mình đã với tay tắt chiếc đồng hồ ba bốn lần gì đó, mỗi lần tôi trẻ thêm mười phút. Thấy người hơi gai gai, có dấu hiệu cảm lạnh rồi. sẽ là một ngày khó khăn đây, nay phòng lại có nhân viên mới nữa chứ. Lóc cóc đến văn phòng với tệp giấy xì mũi trong cặp. Dựa người vào thang máy, hình dung ra anh trưởng nhóm sẽ mắng gì, trừ lương, đuổi việc, chẹp...

Bước vào phòng họp là tôi rẽ xuống cuối, lần ngay đến chiếc ghế trống ở góc, đưa mắt về phía ghế nhóm trưởng, anh ta đang nhìn một cách nghiêm nghị, cười trừ vậy. Nhưng ghế bên cạnh anh ta. Thật khó tin. Là cô ấy, cô ấy cũng đã nhận ra tôi, khóe môi cong lên, không nhìn ra nụ cười đó là vui mừng hay chế giễu. Tôi dùng khẩu hình miệng, nếu là người thông minh, chắc cô ấy sẽ nhận ra :

- Key lime.

Phải chăng là duyên phận, tôi mong đến tan họp để nói chuyện, nhưng đến lúc ngồi lại căng tin với nhau cùng 2 cốc cafe công sở, tôi lại chẳng biết nói gì. Cô ấy cười dịu dàng, vẫn luôn cười từ khi nói "Cafe nhé, tôi mời".

- Tôi đang mang bầu, thèm chua. Hôm rồi phát hiện ra Lime key pie của tiệm gần cổng công ty mình ngon quá, thế là nghiện luôn. Người ta bảo, con trai thèm chua, con gái thèm cay, thế mà ngày trước mẹ mang thai tôi, toàn đòi bố nấu canh chua, cuối cùng lại sinh con gái như ai, ha ha.

Đôi mắt cô ấy nhìn ra xa, nụ cười ảm lại.

Tôi lúc đó vẫn cứ nghĩ cô ấy nói đùa. Cô ấy trẻ con quá, chẳng có vẻ gì là phụ nữ trưởng thành cả.

Key lime không phải là mẫu người của công việc, năng suất chỉ ở mức trung bình và dừng lại ở mức hoàn thành vừa đủ công việc được giao với thời gian gấp rưỡi người bình thường. Cô ấy nói :

- Thời gian là thứ tài nguyên duy nhất tôi cảm thấy đủ dùng, mọi nguyên tắc và chuẩn mực sông của tôi đều xây dựng trên cơ sở của một kẻ rồi rã. Có lẽ tất cả sẽ sớm thay đổi khi tôi trở nên bận rộn hơn, ai mà chẳng thay đổi phải không ? :)

Có lần, Hà - một thành viên trong nhóm phụ trách mảng truyền thông-đưa ra một định nghĩa theo tôi là sai lầm và đã cùng tôi tranh luận cả nửa giờ đồng hồ. Nếu không có tiếng nói chung, chúng tôi không thể nộp một bản báo cáo hoàn chỉnh cho nhóm trưởng. Tôi nhận ra điều này là vô nghĩa nên dừng lại và tham khảo ý kiến của chuyên gia.

Thấy vùng chiến sự đã lập lại hòa bình, Key đẩy chiếc ghế xoay đến gần chỗ tôi đánh mắt và nhỏ giọng :

- Sao anh không nói cho Hà nhận ra cái sai của nàng ?
- Nói đến bao giờ, sắp tan sở rồi.
- Thì nói cho tan sở luôn đi.

Cô ấy cười tinh nghịch.

Đôi mắt ấy, nụ cười ấy, chúng dần dần gặm nhấm tôi.

Đến văn phòng, việc đầu tiên Key làm sau khi ngồi vào bàn là tháo ngay chiếc dép dưới chân ra, chắc quãng đường dài như mê cung trong tòa nhà làm chân cô ấy đau.

Mà tại sao cô ấy lại một mình ở thành phố này vậy, chồng cô ấy đâu. Tôi thật sự không dám hỏi, tư cách gì, lý do gì. Sự quan tâm và cảm thông của đồng nghiệp ư. Anh vượt quyền rồi :

- Ồm rồi mà cậu vẫn không chịu đi giày à, cậu còn muốn ồm đến bao giờ nữa. (Chúng tôi đã thay đổi cách xưng hô khi biết cùng sinh năm 93)
- Cậu đi giày mà vẫn ồm đó thôi.
- Ờ, nếu tôi có một đứa bé trong bụng thì mọi chuyện đã khác.
- Đúng rồi, cậu sẽ ồm nặng hơn cả tở bây giờ.

Tôi không đấu lại Key, trong khi cả hai vừa nói chuyện vừa lau nước mũi.

- Cậu thử tưởng tượng xem, khi cậu ồm, virus cúm sẽ đi vào máu và cũng làm đứa trẻ ồm, cả hai đều sẽ sổ mũi, nhưng cậu có thể tự lau nước mũi được, trong khi, chẳng có ai giúp nó. Cậu thật quá tàn nhẫn.
- Hả, cậu nói thật à.
- Không, tôi vừa nghĩ ra đấy.

- Á, cậu đừng có chạy.

Tôi bắt đầu quan tâm Key nhiều hơn. T thích nhìn cô ấy ngồi làm việc, từ đằng sau. Thời gian biểu của tôi dần chuyển về buổi tối. Có lần, khi gần kết thúc, cô ấy nhìn ra sự bất thường trong cái nhìn chăm chú của tôi.

- Hi, cậu làm gì mà nhìn tớ như thế ?

- Tôi đang lắng nghe cậu nói thôi.

Vẫn giữ ánh nhìn như cũ và trả lời bình thản như đó là chuyện hết sức bình thường trong khi bản thân đang bối rối, cái phản xạ phòng vệ này tôi đã tập được từ lâu.

Cô ấy cười, là nụ cười làm đứt vỡ trái tim tôi, hay tôi đang tự cào xé trái tim mình.

Dự án đến giai đoạn quan trọng, những cuộc gặp thường xuyên hơn, cô ấy vẫn ốm. Tôi lại càng hỏi nhiều hơn.

- Hi, sao cậu hỏi nhiều thế, tớ đã mất giọng thì chớ.

Tôi quay đi, nghiêng răng vật lộn với cái khó chịu trong lòng, bàn tay nắm chặt, móng tay ghim vào da thịt thiếu chút bật máu. Sao người ta lại gọi đó là nỗi đau nhĩ, cả thế giới đều gọi thế. Nếu đã là đau rồi sao lại cần đến nỗi đau khác để vượt qua.

Tôi biết mình yêu cô ấy, tôi biết điều này là sai lầm. Nhưng biết làm gì được khi mỗi ngày trôi đi, tình cảm trong tôi lớn dần, và đứa trẻ trong bụng cô ấy cũng thế.

Nó vô lý đến mức nhiều khi tôi tự hỏi trong dang xé, đây là gì, phút rung động nhất thời ư, nhưng nó thật sự mạnh quá. Nếu có ai đó tính được và quy về thang đo rung chấn, chắc mức độ của tôi sắp kích kim rồi.

Hay là chúa đang thử thách con, những gì đã trải qua gần như đã vượt quá mức chịu đựng. Người nói đau đớn là tốt, nhưng xin người hãy thương xót đứa con tội nghiệp này, chỉ đường dẫn lối con vượt qua sự khổ đau. Amen...

Gần đây, khi đi trong khuôn viên trụ sở, thay vì để ý tìm kiếm một gương mặt quen, tôi tìm kiếm một bụng bầu quen. Người ta bảo, kiếp trước thấy nhau năm trăm lần, kiếp này mới gặp được nhau, yêu nhau càng không phải dễ.

- Anh làm gì mà nhìn thần thờ thế, café không ?

Vớ được ”ánh sáng trong đêm đông”, tôi cố tươi tỉnh hỏi lại:

- Này Hạnh.

- Dạ ?

- Có phải việc chúng ta gặp một người quen trên đường là không hề ngẫu nhiên không, rằng ta phải thấy đủ một lượng người nào đó, vài trăm, vài nghìn thì ta mới có thể gặp được người đó, phải không,.

Con bé nhúu mày, làm bộ suy tư triết giả thôi chứ tôi không nghĩ là em ấy phụt ra được thứ gì có chiều sâu.

- Right, hữu duyên thiên lý năng tương ngộ.

Biết ngay, tôi cười hưởng ứng lại cái vẻ mặt toe toét của ” ánh sáng đèn đom đóm”. Đúng là vô duyên đối diện bất tương phùng. Đợi khi nào sáng suốt hơn, tôi sẽ suy nghĩ nghiêm túc về vấn đề này.

Tôi lại rảo bước ra khỏi công ty, ngày hôm nay quá dài rồi. Mùi hoa sữa vẫn thoang thoảng. Có một buổi chiều muộn ở quê, tôi và em đạp xe qua những con đường, quê tôi trồng nhãn và hoa sữa đan xem. Tôi bảo em có mùi như hoa sữa và hoa nhãn cộng lại em cười. Lần khác cũng đi trong làn hương hoa, em bảo :

- Sau này em sẽ lấy một người mà mỗi tối người ấy chỉ ôm em và ngủ.

- Thế thì em hãy lấy một chàng gay. Xong rồi chuẩn bị tâm lý tha thứ mỗi lần anh ta ra ngoài tìm giai.

- Thật sự là điều này không có trong tim em.

- Ờ, anh biết, tim em toàn là đậu phụ.

Tôi phì cười nhớ lại, quả thật là một cuộc trò chuyện thú vị.

Nhưng chết tiệt, tôi vẫn đau.

Về đến nhà, đặt chiếc balo nặng trĩu xuống đất rồi ngã người chìm vào chiếc ghế sa lông. Một lát sau, cái mớ ong ong trong đầu dần tan đi, những âm thanh khác dần xuất hiện, tiếng con mèo cọ vuốt trên mái tôn lạo xạo, cái máy điều hòa ro ro bên nhà đối diện, phả hơi nóng vào chậu phong lan khô quắt, nước róc ọc ọc trong đường ống, và, con bé hàng xóm đang tập piano. Tôi ghét piano, ban đầu xóm này có một cái thôi, sau các bà tám đầu ngõ ngồi lại với nhau:

- Úi giờ, giờ người ta cho con cái họ đi học bale, piano hết, các chị cũng cho cháu học đi.

Và thế là sau này nhiều lên dần, một sự đua đòi, công cụ khoe mẽ của mấy nhà giàu mới nổi, những quý tộc nửa mùa đang tìm cách ăn chơi. Tôi với tay vớ chiếc điều khiển, Chiếc vô tuyến chậm rãi lên hình.

VTV3 : DIELAC MAMA Sản phẩm dinh dưỡng dành cho bà mẹ mang thai và cho con bú. Sản phẩm ...

Thầm chửi thề: Damn it ! Next.

Star Movie : Colombia Picture hân hạnh giới thiệu boojj phim : Tâm sự bà bầu. Với sự tham gia của ...

Damn it, next.

MTV : ... Ấp trong đáy lòng, có chăng tiếng cười của một hài nhi đang lớn dần? ...

Damn it...

THượng đế trêu ngươi, sao lại nhắc con nhớ tới điều con chỉ muốn quên đi. Yaaa...

Tuyệt vọng, thấy tay vẫn còn nắm chiếc điều khiển, tôi ném mạnh nó vào cái gối ôm, nó bật ra và rơi xuống đệm. Thở dài đánh thượt, may không việc gì.

Nhưng nếu cứ thế này, tôi sẽ chết. Tôi muốn đi thật xa, nơi đâu thật vui vẻ yên bình. Hoặc đến chỗ thằng bạn thân, vỗ vai nó mà sang sảng :

- Người anh em chúng ta đi làm vài quai giải sầu.

Nghĩ là làm luôn, tôi bấm máy. Sau hồi chuông ngắn, tầm nửa thế kỷ, đầu dây bên kia bắt máy, tôi tưởng mình đã già nên lụ khụ trả lời :

- Alo ?

- Hạnh à, chúng ta đi ăn kem đi.

- Ok anh.

Quán quen trong ngõ, đang vắng khách, chỉ có một cặp đôi đang chụm đầu vào một nân đá hai ống hút vẻ tình tứ, mắt nhìn nhau chớp liên hồi mặc kệ đáy cốc kê rào rào biểu tình bên dưới, hai người đàn ông có vẻ doanh nhân đứng đắn đang bàn chuyện bếp núc. Thật ra chỉ giờ thấp điểm mới thea khách thế này thôi, chứ tầm tầm tối là quán lại đầy ắp các bạn teen teen tập tành hẹn hò. Dàn loa rẻ tiền trong góc đang thều thào giọng của Mr.Siro: When I see you cry I love you more and more.

Tôi chán nản quay đi, tự hiểu rằng nếu yêu cầu đổi bài thì thế nào cũng quay về Bao ngày mẹ ngóng.

- Có chuyện gì mà gọi em ra đây.

- Thất tình.

- Mình ra bờ sông đốt pháo đi.

- Cô muốn trôi sông luôn không.

- Haizz, dạo này em thấy anh giống mấy người bị phụ tình thất thế ôm chai rượu uống giở vậ, mặc dù anh không hề say. Em sợ anh cũng sẽ giống họ và dần coi nhẹ mọi thứ quan trọng xung quanh. Có đáng không ?

- Đấy không phải trường hợp của anh. Xin thưa với em rằng, nếu tình yêu của em đổ vỡ mà là do em gặp phải kẻ bạc tình, em quá may mắn rồi, em sẽ có lý

do dễ chăm dứt, tuy rằng vẫn đau. Nhưng nếu là do hai người có quá nhiều điểm khác nhau thì sao, là do yêu đơn phương thì sao, là do cái tổ ấm người con gái mơ về không phải là mái nhà mà người con trai muốn cùng vun đắp thì sao.

Tôi quay đi, mặc kệ con bé ngạc nhiên. Hôm nay nói dư thừa nhiều quá.

...

Dự án cuối cùng cũng hoàn thành xong, buổi tổng kết hôm đó Key lime không đến. Tổng kết là đi đôi với liên hoan, nhưng tôi chẳng có lý do gì để ở đó tiếp tục cười đùa, mặc dù Hạnh đã cố kéo tôi lại. Tôi về với căn phòng buồn tẻ, một mình. Buồn và cô đơn nẫu ruột làm phai mờ đi cả kí ức về những tháng năm tươi đẹp. Thật ra, trong lòng một người đàn ông luôn có 3 người phụ nữ, một người của quá khứ đã xa, một người của hiện hữu trước mắt, và một người mang theo mong ước về tương lai, cũng có khi ba người ấy là một, có khi chỉ xuất hiện cùng nhau. Nhưng, tôi đã chờ bao lâu rồi mà người của tương lai tươi sáng vẫn chưa tới, tôi còn phải chờ bao lâu nữa. Tôi biết có đàn ông đánh mất tình yêu của mình, rồi suốt phần đời còn lại đi tìm hình bóng giống như thế để yêu. Nhưng thứ họ tìm thấy chỉ là u mê trong đau khổ và tháng ngày mòn mỏi đợi chờ. Đến khi giật mình tỉnh giấc, tuổi thanh xuân đã qua lâu lắm rồi. Tôi sợ mình cũng giống như thế. Và trong lúc tôi sợ, tháng ngày cũng dần trôi.

...

Một tối cuối mùa thu, tôi lại lang thang trên những con đường cũ, tự nhiên không muốn đi xe. Để những con người xa lạ cùng những âm thanh xa lạ lướt qua, tôi thích cảm giác đứng ra rìa và bàng quan nhìn mọi thứ chuyển động rồi đánh giá. Cứ đi lòng vòng mãi không hiểu sao tôi đã dừng chân trước cửa tiệm Paris Gateus quen thuộc, phải rồi. Tôi bước vào và nhận ra ngay giọng nói quen thuộc của em đang thắc mắc với áo đỏ rằng tại sao Icecream sandwich lại hết sớm thế. Nhìn em đứng đó với tóc búi cao để lộ chiếc cổ thon gầy, tôi biết em của tương lai đã đến.

Tôi bật cười một mình. Vội đặt em của ngày hôm qua vào một góc trong trái tim, tôi bước đến gần và khẽ gợi ý :

- Hạnh này, em có muốn thử Key lime pie không ?